

Escola do resentimento

Gonzalo Hermo

Formas de citación recomendadas

1 | Por referencia a esta publicación electrónica*

HERMO, GONZALO (2013 [2008]). “Escola do resentimento”. *Galicia Hoxe*. “Revista das Letras”: 736 (11 de setembro), 1-8. Reedición en *poesiagalega.org*. *Arquivo de poéticas contemporáneas na cultura*.
<<http://www.poesiagalega.org/arquivo/ficha/f/2601>>.

2 | Por referencia á publicación orixinal

HERMO, GONZALO (2008). “Escola do resentimento”. *Galicia Hoxe*. “Revista das Letras”: 736 (11 de setembro), 1-8.

* Edición dispoñíbel desde o 24 de abril de 2013 a partir dalgunha das tres vías seguintes: 1) arquivo facilitado polo autor/a ou editor/a, 2) documento existente en repositorios institucionais de acceso público, 3) copia dixitalizada polo equipo de *poesiagalega.org* coas autorizacións pertinentes cando así o demanda a lexislación sobre dereitos de autor. En relación coa primeira alternativa, podería haber diferenzas, xurdidas xa durante o proceso de edición orixinal, entre este texto en pdf e o realmente publicado no seu día. O GAAP e o equipo do proxecto agradecen a colaboración de autores e editores.

11 SETEMBRO DO 2008 - NÚMERO 736

rdL

REVISTA
DAS
LETRAS

Gonzalo Hermo

Gonzalo Hermo (A Coruña, 1987) extrae a súa voz dun lugar profundo da vida para crear unha poesía que esgaza e acarexa coa mesma intensidade. Esta 'Escola do resentimento', que marca a súa presentación ante os lectores cunha introdución de Oriana Méndez, amosa o poder dunha novísima xeración de poetas que escriben desde o reverso da caluga.

Gonzalo Hermo

Escola do resentimento

Desde o segundo andar dun autobús incesante que deixa Vigo ao fondo para engulir quilómetros e romper horizontes, escribir un texto que sirva de introdución aos primeiros poemas publicados de Gonzalo Hermo vólveseme, aínda, tarefa máis emocionante: a altura desde a que observo o mundo, a pequenez de calquera cousa, a inmensidade dos textos de Gonzalo. Os textos de Gonzalo Hermo impulsando este autobús.

A sucidade, especialmente aquela que acumula pouso de silencios baixo as moquetas da burguesía, é do que fala a voz de Hermo. Ou na análise de Elfriede Jelinek: *O pequeno burgués sempre ten algo que esconder; para iso están os recantos (...). Diante destes recantos detense o burgués, disposto en todo momento a liscar para facer porcalladas sen ser visto.* As voces de ambos os autores, emparentadas polas redes invisibles que unen o amor polo vermello a cabalgar Europa, son un ollo firme. Por Hermo fala o ollo que observa as fendas dun mundo denso, construído de feridas e de desexo. No entanto, o acto de nos mergullar nos arrabaldos de nós mesmos e saír deles impolutos, seguíndolle o ritmo á música que soa, é unha propiedade da que só gozan algúns poucos escollidos; os escollidos entre os talentosos. A elegancia. Contra a beleza hixiénica, forxada a partir de morte e castración, devolve Gonzalo a estampa orgullosa do servo que se levantou.

Unha pedrada na testa, un golpe seco. A memoria da navalla. A memoria do crac. A boca. A unlla partida que rabuña unha saba e sangra. O desexo que sente cara a min recoñécese na esvástica. Achegarnos á proposta de Hermo é aceptar un cuestionamento permamente sobre a violencia: onde reside, quen a provoca e por que aquilo que semella un sorriso manca. Ou por que aquilo que se prohíbe libera. A través destes textos, espadas como poemas, introducímonos na dor dos que viron extinguir o seu fogar e humillar a súa identidade. Hermo introdúcenos nos seus ollos. A operación de rescatar a voz dos asasinados é semellante á de comprender como morden os vencidos que xa pensan na lingua dos vencedores. É o proceso de colocarse no gume do delirio, na tortura e no resultado da tortura. Aí, tamén aí, nun territorio que é unha sucesión de vertices, é onde se sitúa Gonzalo Hermo para acoller toda a perversión que se agocha nos motivos dos imperios. A perversión da Historia que é fermosa, e fede.

No ronsel dos máis avantaxados revolucionarios. Simone de Beauvoir reclamou transcendencia para o pensamento da muller; Malcom X só comprendía a bandeira da liberdade, non a da integración. O autor é herdeiro da consigna, quero dicir que é dos que erguen bandeiras e herdán pensamento; non dos que decidiron descrer a medida que o Capital se travestía de posmodernidade. Esa non é a vangarda de Gonzalo Hermo. A súa é a que fala do que queda na memoria da tribo.

Oriana Méndez

[A estranxeira inventa a utopía...]

A estranxeira inventa a utopía, os finísimos dedos de Astarté
ou de como o meu sexo me obrigou a escribir contra o meu propio sexo

dese deber
falo no poema

e en tanto pido teta pola deusa que morreu
como un meniño cadavérico e doente.

A estranxeira coloca unha máscara e féreme a man
doe apenas pero a carne xamais cicatriza. Permanece marcando.
Escribe por min.

Por iso o meu poema é só un acto de vinganza. Ningunha «árvore esquelética» foi plantada nel
nin nel o pubis de miña Señor recende a crepúsculos de antano e primaveras frolescentes. Crédeme:
só a carraxe motiva a miña escrita. Como á estranxeira a carauta.
Así o meu odio visceral de neno mordido. O meu verso
violento.

Sabede que falo coa certeza de ter sido atado de pernas e brazos.
Ocorreu aquí (no poema); alguén me castrou
agora suxéitame a columna unha vara de medir a terra do inimigo, algo tribal
por suposto ferinte
e salvaxe
o terror de París
parello ao da lingua que resiste á diferenza. O do texto-
caníbal.

Sabede que algún día escribirei sobre como os resentidos fomos castrados
en que lugar sucedeu
e canto tempo lles bastou a aqueles que tiveron a ben antecederme
para romperme a boca

[Dicir les enfants terribles...]

Dicir les enfants terribles é comezar falando dos nenos que sangran polo nariz
dos nenos que fuman. De
eses, os que adiviñas ofrecéndome un revólver para pórcho na boca e que apertes o gatillo
nenos do opio
da anestesia
coa enxiva no anzol
plaxian as damas de París cando se empoan as fazulas
e saben dobregarse
neniños Withman
garçons cara B
vinos vingarse do idilio de mami coa vasoira
do seu propio idilio coa nai
bebés de plástico
ficticios
algún deles me contou o segredo da túa morte, faloume do crac.

Dicir les enfants terribles é comezar falando da memoria e do crac
de como dei en enterrar os teus dedos na gorxa antes de morreres, antes de matarte
dos irmáns que matan
dos irmáns que matan e te ollan contentos mentres morres de febre na bañeira
e eu te miro morrer
tamén contento
dos nenos citè
dos nenos Cocteau
asasinando

[Unha pedrada na testa...]

Unha pedrada na testa, un golpe seco.
Algo así quixen para el antes de dicirlle estas palabras pensándoo no chan:
arbeit macht frei
cárcere de Reading
a cadea.

No seu nome escribo.

Era el Josephine March Elizabeth March todas as mulleres
arredor do abdome levaba un cinto pintado con carbón
na cabeza un diadema
estaba nu

eu odiábao
até tal punto que non deixaba de pensar na posibilidade de amarralo cunha corda
ao gancho da parede
para facerlle entender
que podería executalo se se negase a aceptar as regras do meu xogo
que seguramente o executase aínda aceptando cooperar
que non tería escapatoria
que non habería saída

tabú
o desexo que sente cara a min reconécese na esvástica
é nazi

de aí
que deba nomealo soberano de Tebas
chamalo Edipo
ollalo de fronte e dicirlle
fillo meu,
cantas veces te terei que amarrar para que aprendas a sentir a obriga de matarme?

O desexo
o desexo é un campo de exterminio

[Fomos nós...]

Fomos nós, cando todas as armas ficaron vencidas ante a fame de bandeira.

A Patria
era o rostro ambiguo de Madame Lempicka.
O Desexo
un umbral.

Entón decidimos que o discurso era o único modo posíbel de Revolución.

E vimos de repente revirarse contra nós as nosas armas

apuntarnos
á caluga

[Coñezo esa nena dos filmes dos romances...]

Coñezo esa nena
dos filmes
dos romances

[4º día de encerro. “Voyeur e submisa.
Un pelícano dorme na pantalla”]

nun pub é que a vin
bailaba na pista coa boca entreaberta xurando chamarse Erika Kohut
ter doce anos
sentir predilección polo Winterreise de Schubert, polas fugas de Bach, polos preludios
ser pianista
saberse incapaz de asumir un encargo que exceda o nivel que delimita o seu talento
gustar dos señores con chapeu
do modo brutal en que a ollan cando baila
da súa rudeza

Erika mente
Erika pode elixir pero faino só para entregarse
Erika é astuta

da súa viaxe ao inverno
escollo o gulag
e pido perdón pola dona que baila vestida de nena entregada

pero dime, ti que a miraches,
se pides perdón
qué marcas do seu corpo te pertencen e cantas te fascinan
sinálaa co dedo
obrígalle a dicir
“meus pais son uns humildes campesiños da comarca do Sar mortos na Guerra”

Zsa Zsa Gabor
Erika Kohut

un só aceiro é o que fende

o frío despois do 36
siberiano

[E as dedas pulsan o deserto de Akra...]

E as dedas pulsan a rede no deserto de Akra

alí
arranco a toga e visto o velocino de coiote.

Pois a dama escura pinta as pestanas de barro no deserto de Akra
e perde a árbore a follaxe polo cruce das raíces.

É alí onde nego a posibilidade do Sur
os rastros de liques e musgo na boca do profeta
a escritura-
caníbal.

Por iso
levarei a dor orixinaria do meu pobo até Akra
para borrar a memoria do agoiro mentres cae a coroa
e que o deserto nos grafe

[Moito tempo despois...]

Moito tempo despois aquí non houbo desastre non houbo desastre

creme
este lugar chamaríase Hiroshima.

O ollo do actor fecha o meu ollo só se me vendo. Eu véndome por el
nas tascas suxas de Hiroshima
onde a guerra é nada, un transvase apenas,
unha troca.

O actor coñece o desastre que adiviño en Hiroshima.

Querería por isto falar acerca dun ollo anterior ao bombardeo. Un ollo inocente
que se abre un bo día e contempla a desfeita. Un ollo que viu.
O da pupila arrasada. O da derrota.

Pois a miña xeración naceu logo da guerra e foille prohibida a posibilidade de volver.

Somos o lixo. Hiroshima é o actor. Eu quéroo
tan decididamente que sería capaz de o arrincar do escenario
para chantarlle no ollo a dor do meu país.

Que vise o desastre, de novo o desastre, sen bombas,
nas gabias
a morte nas gabias que a miña xeración non viu pero presinte
co ollo denso
Hiroshima é a lei.

Quixen explicarllo. Falarlle do que queda na memoria da tribo.

Do que nunca se esquece.

Do que se herda.

HIROSHIMA TAMÉN EU

[Unha mancha de ollos...]

Unha mancha de ollos dispóñense a cegarme.

A coroa
caeu

Coordinación: A.R. López e M. Dopico. Deseño: Signum.

